

DEN PRVNÍ – STŘEDA

„Tak ahoj,“ nasadil Cyril přísný výraz. „Za tři neděle jsem zas tady a nechci vidět žádný hluboký vztah k citově mělkému pánovi!“

„Z hlubokého vztahu k mělkému pánovi jsem se přijela zotavit,“ opáčila jsem stroze. Pak jsem se zastyděla a přešla k vroucnějšímu tónu: „Díky, Cyrile, jsi hodný. Ani nevím, jak ti to oplatím.“

To jsem vskutku nevěděla. Nikdo mi nikdy neporadil, jak splácet něžný cit a galantní úsluhy s ním spojené muži, k němuž chováme pouze vše promíjející shovívavost obvykle vyhrazenou milovaným mladším bratrům. Kdyby se mi například Cyril jednoho dne svěřil, že pozval sekretářku svého šéfa k sobě do bytu, tam ji v náhlém hnutí myslí uškrtil a schoval do gauče, velice laskavě bych mu vysvětlila, že mordovat slečny je bakané. Navíc to přináší jisté problémy, protože jestli to nevíš, Cyrilku, taková slečna v gauči začne brzy ošklivě zatouchat. Půjdeme pěkně na Veřejnou bezpečnost, povíme to tam pánům, kteří budou tak hodní a slečnu si odvezou. No, ty pak budeš nějaký čas klečet na hračku, ale já ti budu posílat buchty a psaníčka.

Jenomže Cyril se k takovému vztahu stavěl odmítavě. Ochotně by nějakou tu slečnu zaškrtil, kdyby měl zaručeno, že začnu rvát: „Cože? Takovou couru tlustou si taháš do bytu? Uuhuhuaá!!! Škyt škyt. Zlomil jsi mi srdce!“

Srdce mi bohužel zlomil někdo jiný a v Cyrilovi začala vzkvétat naděje, že příště dostane příležitost

on. I rosil tu naději dobrými skutky poukazovanými na můj účet. Jedním z nich byl můj přesun z Prahy do Smrčín.

A tak jsme onoho 14. července v jedenáct třicet stáli uprostřed malebných lesů před lázeňskou budovou Diana. Už jsem se přihlásila v přijímací kanceláři a zavazadla odložila v pokoji. Zbývalo jen rozloučit se. Rozpačitě jsme šoupali nohama v prachu cesty, nevědouce, jak se mají rozžehnat lidé, jejichž city se míjejí, když tu kolem nás přešel dlouhán v nejlepších letech, obtěžkaný kufrů. Věnoval mi oceňující pohled, jaký by potěšil každou ženu, neřku-li ženu zrazenou a podvedenou. Cyril okamžitě zaměnil přísný výraz za nerudný. Trpí totiž celý život chronickou nechutí ke ztepilým mužům, neboť ho osud obdařil postavou přerostlého permóníka. Co naplat, že jeho duch dlí ve výšinách, kam čahouni zpravidla ani nedohlédnou! Cyril by byl mnohem šťastnější, kdyby mu ženské nedohlédly na bradu. Navíc k nám ještě otevřeným oknem přijímací kanceláře vzápětí dolehlo nadšené cvrlikání: „Vítám vás, pane docente! Už se na vás těšíme. Ale jděte, vy jeden, to *vy* jste čím dál mladší! Budejte si přát trojku jako vždycky?“

Bylo zřejmé, že jde o stálého hosta ozdobeného nejen akademickým titulem, ale i šarmem, a jako takového těšícího se výjimečně přízni dam. Cyril by se jistě chmuřil méně, kdyby nově příchozí byl nevrlý penzionovaný hrobník.

Z této situace jaksi přirozeně vyplynulo, že na mně začal mámit slib, že budu *hodná*. Tvářil se, že tím míní dodržování léčebného režimu, já však dobře věděla, že má na mysli sexuální zdrženlivost.

Projela mnou vlna nevole. Za ta léta, co se známe, by přece mohl vědět, že nejsem žádná nymfoman-ka, nýbrž notoricky věrný idiot! Který navíc v dané chvíli ani nemá komu být věrný. Přesto jsem se ovládla a poslušně kývala, že ano, budu hodná. Stejně to přijal s nedůvěrou otce, jemuž se dcerka zapřísahá, že už nikdy, opravdu nikdy nebude říkat teta Kráva, ale vždycky jen teta Klára. Nicméně po mém slibu nebylo co dodat, a tak Cyril odfrčel.

Loudala jsem se k jídelně, abych zjistila, dosta-ne-li se mi nějakého žvance, a pokud snad ano, kde mi bude servírován.

„Mladá pani, večer se tu hraje,“ ozvalo se pojed-nou za mými zády. Kde se vzal tu se vzal dědoušek o holi.

Hraje se, hm. Asi nějaké oblastní divadlo zajíždí na melouch.

„Ano? A co?“ pokusila jsem se o zdvořilý zájem.

„Jak to co? Přeceť k tanci! Přídete?“ naklonil se ke mně stařík dychtivě a vytvořil pro nás kousek sou-kromí v oblaku česnekové vůně.

Pěkný dědoušek, chlípny dědek! Sotva se drží na nohou, ale očima mlsá ve výstřihu!

„Ne, nepřijdu. Jsem tady nová. Odpusťte, už musím...“ Překotně jsem se vrhla mezi lítačky do jí-delny.

„No právě že nová! Mladá krev, hehe,“ sípal dě-douš za dveřmi.

Trochu zadýchaná, jako bych právě unikla straš-livému nebezpečí, jsem s kartičkou z kanceláře v ruce přistoupila k první číšnici, která se namanu-la. Přelétla pohledem jméno, potom mne, a v oku jí svítila spiklenecká jiskra:

„Pan docent Hán by si přál sedět s vámi u stolu. Na oběd bude chodit v jedenáct třicet.“

Pohlédla na mne tázavě. Neměla jsem tušení, kdo je docent Hán, ačkoliv vyslovila jeho jméno způsobem, jakým říkáme *Karel IV.* Že by to byl ten okufrovaný elegán? Ovšem v rozpoložení, v němž jsem se právě nacházela, jsem kašlala na všechny mužské včetně Otce vlasti.

„Jestli je to možné, ráda bych jedla později.“

Odmrštěná kuplířka se na mě podívala s ohromením, jaké by si zasloužil dědic zřeknuvší se jmění po strýci z Kanady ve prospěch Revolučního odborového hnutí, a ucedila: „Půl jedné, stůl číslo pět.“

Jejím životním snem zřejmě bylo sedět s docentem Hánem a obědovat do roztrhání těla.

Protože ještě nebylo ani dvanáct, vyšla jsem před léčebnu a usedla na lavičku rozpálenou červencovým sluncem. Přese všechnu snahu zahloubat se nad programem příštích tří týdnů se mi myšlenky s mučivou neúprosností stále znovu a znovu vracely k ústřednímu tématu posledních měsíců mého života – k Tonkovi.

S hrůzou jsem cítila, jak se mi oči plní slzami. Neřvi, okřikla jsem se surově a otevřela oči dokořán, aby mi slzy nevyhrkly na tváře. S Tonkem je konec. Tonek je zkrátka uzavřená kapitola. A ty jsi tady proto, aby ses dala dohromady, a ne se drásala vzpomínkami.

Radši jsem se zvedla. Vida, za chvíli bude půl! Zvolna jsem zamířila k jídelně, a náhle byl můj mírný hlad zahrnut pocitem silné nelibosti. Ach bože, málem bych byla zapoměla! Zase se budu muset představovat!

Představování je pro mne něco asi tak příjemného jako kamínek v botě. Mám totiž poněkud neobvyklé příjmení. Johana Jarní. A pokaždé když to vyřknu, můj protějšek, byť se sám jmenoval třeba Vrtipírko, pokládá přímo za svou povinnost uvípnout se: „Jarní? A proč ne Podzimní?“ Je to tak zoufale stereotypní! Tak nudné. Přitom si každý ten vtipálek myslí, jak úžasně je originální. Zábavný chlapík. Čtverák Kacafírek. Cheche.

To Tonek, když jsem se po absoloriu představovala v divadle jednomu po druhém, podržel mou ruku ve své a přimhouřil šedé oči: „Chráněná?“

Bylo to tak nečekané, že jsem jen nejapně zakokotala: „Ne-e.“

Pouštěl mi ruku pomalu, jako by ji zároveň hladil, a šedé oči se smály. „Tak tedy nechráněná? To tě, děvčátko, utrhnu jak sedmikrásku!“

A taky že utrh. No nic.

U stolu číslo pět už seděly dvě ženy. Jedna starší, prošedivělá, s hladkými vlasy svázanými v týle do uzlu, a křehká mladá tmavovláška. Odhodlaně jsem k nim přistoupila.

„Dobrý den. Jsem přidělená k vašemu stolu. Do volte, abych se představila. Johana Jarní.“

„Těší mě, Vachová. Marie,“ podala mi ruku starší paní.

„Helena Lichá,“ pípla tmavovláška.

První, co mi projelo hlavou, bylo: A proč ne Sudá? Tak Jarní je taky čtverák Kacafírek, cheche!

Neodolatelné nutkání k smíchu jsem se snažila zamaskovat společenským úsměvem. Určitě marně. Ženská, co se jako smyslů zbavená kření na talíř čocky, sotva odpovídá všeobecné představě o lvici

salónů. Proboha, já opravdu nejsem normální! Před chvílí slzy, a teď zas tohle...

Zjištění, že jsem šílená, mě rozjařilo natolik, že jsem ze sebe vydala několik zvuků nikoli nepodobných krátkému zašteknutí. Možná by se tímto způsobem vhodně uvedl hravý teriér. Moje spolustolovnice musely nabýt dojmu, že jsem se do lázní přijela léčit z představy, že teriér jsem. Koneckonců ve Smrčinách se léčí především nervy.

Když jsem vdechla a opět vykašlala pár čoček, uklidnila jsem se natolik, abych mohla zapříst nezávaznou konverzaci o přírodních krásách okolí, léčebných procedurách a počasí. Druhý chod na mne účinkoval jako sedativum. Polovařené vepřové ve vodnatelném sósu se ustrašeně krčilo vedle špenátu, v němž mouka jasně vyhrávala nad zeleninou. Většinu talíře zabíraly knedlíky bělostné jako padlý sníh, jelikož se jim nedostalo potěšení seznámit se s vajíčkem. Nasoukala jsem do sebe pár soust a zdvořile vyčkala, až si obě ženy vezmou ze společného talířku broskve, což bylo celkem zbytečné gesto, poněvadž všechny tři plody byly tvrdé jako křemen.

Po obědě jsem se vydala hledat ordinaci číslo dvě. Po menším tápání jsem ji našla v suterénu budovy. V čekárně seděl jakýsi mladík a proti němu dvě tlusté mandy v příliš těsných a příliš krátkých sukních, s nohama roztaženýma, takže jim bylo vidět až do kapličky. Jedna měla silonovou blůzku růžovou, druhá žlutou, a obě štrikovaly cosi bílého. Usedla jsem na lavici vedle nich. Když můj zrak po chvíli zabloudil k mladému muži, překvapeně jsem zamžikala.